

MEHMET ANIL • **Curcunabazlar**

MEHMET ANIL İzmir'de doğdu. İstanbul Saint Joseph Lisesi, 9 Eylül Üniversitesi İşletme Ekonomisi Bölümü'nden mezun oldu. Sanayicilik hayatından sonra şimdi sadece edebiyatla ilgileniyor. *Pembe Otobüs* kitabıyla 2008 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü aldı. İzmir'de yaşıyor.

İletişim Yayınları 3364 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 601

ISBN-13: 978-975-05-3593-2

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Emre Bayın

KAPAK SEDA Mit

KAPAK GÖRSELİ Midjourney ile tasarlanmıştır

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MEHMET ANIL

Curcunabazlar

*Teyzem H. Sevinç İzmirliođlu'nun
güzel hatırasına...*

Rebeka, "Nedir bu başıma gelen," diyerek
RAB'be danışmaya gitti.

- Yaratılış 25, *Kitab-ı Mukaddes*, Eski Ahit

Bir

– 1 –

“Şu yanında oturan soysuz Hileci’yi gerçekten öldürmek istedim Mehmet Abi. Hani öyle bir anlık öfkeyle falan değil. Sahiciydi. Kafasına sıkıp alıvereyim dedim şu iki paralık canını. Yalansa yalan de Hileci! Annem seni uyarınca korkak bir fare gibi Çeşmealtı’na, dayımın yanına kaçmadın mı namussuz herif! Öfkem nedensiz değildi Mehmet Abi. Bir insan durup dururken öz kardeşini neden öldürmek istesin? Her kurban mazlum, her katil acımasız canı sayılır mı Mehmet Abi?”

Bilmiyorum. Hayata dair hiçbir şey bizi şaşırtmamalı. Artık öğrenmiş olmalıyız. Kadim zamanlardan bu yana yinelenen kimi olaylar bugün handiyse tıpatıp aynı. Size anlatacağım ikiz kardeşlerin hikâyesi de öyle.

Önceden kulağıma üstünkörü çalınan olayların ayrıntılarını, beni aralarındaki derin anlaşmazlıklara hakem olmamı istedikleri zaman öğrendim. Ciddi mali, hukuki ama daha

önemlisi kişisel sorunları yetkisiz biri olarak sonuca ulaştır-
mam elbette beklenemezdi. Zaten benden bunu talep ettik-
leri de yoktu. Tüm beklentileri, kimin haklı kimin haksız ol-
duğunu, vicdan ve adalet sahibi bildikleri benden duymaktı
hepsi o kadar. Artık ne işlerine yarayacaksa.

Yazar olduğumu kuşkuya yer bırakmayacak şekilde bil-
diklerine ve konuşulanların aramızda kalmasını tembihle-
mediklerine göre, yazabileceğimi akıllarına getirmiş –izin
vermiş de diyebiliriz– olduklarını varsayıyorum. Belki de ya-
zılsın, başkaları okusun istemişlerdir. Bundan, her ikisinin
de kendini haklı gördüğü sonucu çıkar ki, bunda şaşılacak
bir şey yok. Öyle olmalı, zira sonlara doğru hemen hemen
her sözlerini, “Yaz bunu Mehmet Abi, bunu da yaz Mehmet
Abi!” diye bitirir olmuşlardı.

Üç kişilik buluşmalar dışında iki kardeşle diğerinden giz-
li görüşmeler de yaptım. Ne var ki bunlar üçlü görüşmeler-
de dile getirilmeyen kimi dayanaksız suçlamalardı. Çoğun-
lukla birbirlerinin çocuklarından, eşlerinden –ve metresle-
rinden tabii– şikâyet etmişlerdi. Bunları pek de dikkate aldı-
ğımı söyleyemem (belki de daha fazla ayıplamamak için gör-
mezden gelmişimdir). Gündelik koşuşturmaların kesintileri
nedeniyle aylara yayılan müzakereleri (!) derli toplu bir özet
halinde, tarafsızlığımı koruyarak anlatmak, onlara değilse de
kendime karşı bir vicdan borcudur.

– 2 –

Benden beşer yaş küçük ikiz kuzenlerimin doğumlarını an-
nemle babamın konuşmalarından hatırlıyorum. Refika Ha-
la ve İshak Enişte'nin uzun süre çocukları olmadı. Evlendik-
lerinde İshak Enişte kırk yaşındaymış. Kaba demeyeyim de
sert ve dikine giden bir adamdı enişte. Vaktiyle kendi sorun-

larım için gittiğim terapist bana, bazı kişilik özelliklerinin aktarım yoluyla altsoylara geçtiğini anlatınca aklıma İshak Enişte'nin babası İbrahim Dede gelmişti. Bir gün artık ne ol-duysa oğlunu az kalsın boğazlayacakmış da son anda insafa gelmiş derler. O derece. İshak Enişte'nin Rifka Hala'yı –Refi-ka Hala'ya aile arasında öyle denirdi– kısır olmakla suçladığı gene anne ve babamın konuşmalarından hatırlıyorum. Kendinde, Allah yazdıysa bozsun, katiyen kusur aramazdı. Normalde, “İshak Abi,” diyen annem böyle zamanlarda, –ki son zamanlarda başka adla anmaz olmuştu– “Koca İshak Ağa,” diye söz eder olmuştu.

İshak Enişte'ye rahatlıkla köy ağası denebilirdi, çünkü bir bakıma öyleydi. Harran dolaylarında atadan kalma, içinde iki de köyü bulunan yüzlerce dönüm toprağın tek sahibiydi. Bugün Suriye sınırları içinde bulunan çok daha geniş topraklar üst üste savaşlar sonucu kapanın elinde kalmış, yıllarca sürdürdüğü hukuki mücadeleden sonuç çıkmayınca aklına geldikçe zihninde acıyla hatırladığı bir anı olarak yer etmiş. Yıllar önce İzmir'e göçmüş olmalarına karşın bulduğu her fırsatta memleketteki baba yadigarı taş konağa koşar, yapacak çok işi olmasa da sağa sola para saçıp ağalık etmeyi görev bilinci sayardı. Ya da şöyle söyleyeyim; şehirde sıradan bir zengin olmaktansa, kahveden girdiğinde köylünün ayağa fırlayıp ellerine sarılmasının itibarından vazgeçemezdi.

Hamilelik döneminde halamın bize sık sık geldiğini gayet iyi hatırlıyorum. Abartılı bir rivayete göre halamı ikizlere hamile bıraktığında İshak Enişte altmışlarındaymış. Gerçekten o kadar yaşlı mıydı bilmiyorum ama, ikizlerin o yıllarda Türkiye'de yapılmadığı için Almanya'daki bir hastanede tüp bebek yöntemiyle döllendiği aile içi bir sır olarak elbette kalamazdı. Aşı ilk defasında tutmamış, kaç deneme yapılmış Allah bilir. İshak Enişte gene de bu hamilelikten dolayı doktorlardan çok Allah'a şükretti. “Allah-û Teâlâ niha-